

На літъгін: Блжєна, пра п'єнь и а, и стагш п'єнь с а.
 Про, гласъ з: Воздеселітса првнікъ о гдѣ, и оуповаетъ на него.
 Стіхъ: Оуслыши бже, гласъ мон, внегда молитимися къ тебѣ.
 Апъ къ тімоденю, за съв. Амиладіа, гласъ д: Праведникъ таіку
 фінізъ процвѣтъетъ, таіку кедръ, иже въ ліванѣ, оумноожитса.
 Єуліе мат. д. еа, за л. При: Въ память вѣчнѹ бдѣтъ првнікъ:

Мца Тогоже въ д. днъ.

Стаги мъченника нікіфора.

Въ сій днъ ѿдаётся празднікъ ѿктенија Гдна. Аще же не
 слѹчицѧ въ сій днъ ѿданіе праздніка, поётса сице:
 На Гдн возвзвахъ стіхїры, гласъ в. Подобенъ: Вгда ѿ дреva:
 Законъмъ повинилась наск рдн плоть на землї премшаго,
 и страсть честнѹ мъченниче, претерпѣвшаго ѿблаженне,
 любовь соблюлъ есѧ таже къ ближнему, закона главы
 сѹщъ и прройкѡвъ. тѣмже и блженію кончину пріалъ
 есѧ, источникъ любви нынѣ, и нікіфоре! предстоѧ.

Прекланяешъ въю бг҃, емѹже вслѣ преклоняютса кшлбна,
 мънче чудне, во главу постыаемъ, и разлучаемъ ѿ доблагу
 твоегу тѣлесе, хртъ же всѣхъ главу соединялемъ чтвншимъ
 оумомъ: ешже нынѣ свѣтъ приближалася, и проси намъ
 нікіфоре, всѣмъ просвѣщеніе хвалащымъ тѧ.

Страдали кровей твоихъ мъдре, за хртъ и зланиими
 землю ѿстѣлъ есѧ, ахомъ же да и возвеселілъ есѧ без-
 плотныхъ сілъ, и мънкѡвъ стада вслѣ просвѣтилъ есѧ,
 съ симъ соединялася блженіе, таіку добль Орджиникъ, таіку
 непобѣдимый мъченникъ, и ѿ наск бг҃ молася.

Слава, гласъ с. Іоанна монаха.

Показалъ есѧ всѣмъ гавѣ страдальче нікіфоре, таіку ближ-
 нағу не любай, ии влкъ возвлюбити можетъ. тѣмже оубш
 самого